

« — Не знамъ повече, не знамъ повече. Не сж обнародвали още сентенцията. Говори се изъ Венеция, че ще има много упростявания отъ наказанье. Дано дадеше Богъ нити единъ отъ тѣхъ да не се убий! Дано дадеше Богъ, щото ако сичкитѣ не могатъ си избави животътъ, бари вий да си го избавите! вий, господине, дѣто ви обичямъ . . . простете ме . . . като да сте мой братъ!»

И си отиде съвсѣмъ нажяленъ. Лесно е да се разбере какво е трѣбало да бжде възвълнуванъето ми прѣзъ тоя день, и прѣзъ нощъта, и прѣзъ толкосъ дни още, въ които ми бѣше невъзможно да разберж нѣщо.

Това нѣдоумѣнье се продължи единъ мѣсець. Най послѣ сентенциитѣ относително за първиятъ процесъ се обнародвахъ. Тѣ докачяхъ едно голѣмо число обвинени. Мѣжду тѣхъ, деветъ бѣхъ отсждени на смъртъ, послѣ по милость на *тежскъ затворъ*, едни за по двацетъ години, други за по петнайсетъ; и въ двата тия случая трѣбува да истеглижтъ наказанъето у крѣпостъта Шпилбергъ, близо при градътъ Брюнъ, у Моравия. Други бѣхъ отсждени за по десетъ години, и за по малко, и тогази отивахъ у крѣпостъта Любяна.

Когато наказанъето бѣше смалено за сичкитѣ обвинени отъ първиятъ процесъ, трѣбуваше ли да заключимъ отъ това, че обвиненитѣ отъ вториятъ процесъ ще си избавижтъ животътъ? Или пакъ дали не употрѣбихъ снисхожденъе къмъ първитѣ, защото бѣхъ запрѣни прѣдъ да бѣхъ запрѣтили тайнитѣ дружества, и тогази е страшно да не бжде завардена сичката строгость на правосъдието за вторитѣ обвинени!

Развързванъето на това съмнѣнье като не можеше да се отдалечи, рѣкохъ си: «Да благодаримъ на